

– פֶּרֶק ל' –

הַחֲזוֹן אִישׁ זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ אָמֵן

הַגָּדָה שֶׁל פֶּסַח – הַחֲזוֹן אִישׁ – מַעֲשֵׂה רַב עֲבֹדוֹת
וְהַנְהָגוֹת וְאִמְרוֹת שֶׁסִּדְּרוּ עַל פִּי סֵדֶר הַהַגָּדָה – וְנוֹסְפוֹ
עֲלֵיהֶם הַלִּיכּוֹת וְהַנְהָגוֹת עַל פִּי פֶּסְקֵי מֶרֶץ הַחֲזוֹן אִישׁ זָכָר
צָדִיק וְקָדוֹשׁ לְבָרָכָה

נִלְקָט וְנִעְרַךְ עַל יְדֵי: אֲשֶׁר בֶּן לְאֲדוֹנֵי אָבִי מוֹרֵי וְרַבֵּי הַגָּאוֹן
רַבִּי מֵאִיר צָבִי שְׁלִיט"א בְּרִגְמָן - בְּנֵי בְּרַק שְׁנַת ה'תשס"ד לְפָרֶט
גָּדוֹל.

(א) מֶרֶץ הַחֲזוֹן אִישׁ וְהַזְהָר

שְׁאֵלָה: מִגְדוּלֵי חֲכָמֵי הַקְּבֵלָה שֶׁבִּירוּשָׁלַיִם, לְדַעַת אִם הָרְשׁוֹת
בְּיָדֵינוּ לְנִדּוֹת אֶת הַחִיצוֹנִים, מִתּוֹךְ כֹּהֵן לְרֹא מַחְלוֹת חֲשׂוֹכוֹת
מִרְפָּא...

בְּאִגְרָתוֹ, הַמְּהִיבָה מִסְמָךְ נָדִיר בְּיוֹתֵר בְּשִׁלָּל אוֹצְרוֹת מוֹרְשָׁתוֹ
הַרוֹחֲנִית הַכְּבִירָה, פּוֹרֵשׁ רַבֵּנוּ אֶת הַשְׁקָפָתוֹ בְּנִדּוֹן:

"עַל דְּבַר הַשְּׁאֵלָה, אֵין לָנוּ שׁוּם רְשׁוּת לְנִדּוֹת הַכּוֹחוֹת הַחִיצוֹנוֹת,
שֶׁהֵם בְּרוּאֵי הָאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא וְעוֹשִׂים רְצוֹנוֹ יִתְבָּרָךְ. רַק קְדוּשֵׁי
עֲלִיוֹן, כְּרִשְׁב"י וְחִבְרִיו, הָעוֹמְדִים בְּסוֹד, שׁוֹלְטִים עַל הַחִיצוֹנוֹת וְהֵם
חִיבִים לְשִׁמְעַת אֱלֹהֵיהֶם. וְכֹאֲשֶׁר נִתְחַיְּבוּ לַעֲזֹב מִשְׁכָּנָם, בְּהַזְכַּרַת הַשֵּׁם
בְּרוּךְ הוּא, וְאֵינָם עוֹזְבִים, רִשְׁאִים לְנִדּוֹתָם כְּדֵין זֶה שֶׁלֹּא צִיַּת דִּינָא.
וְגַם זֶה עַל פִּי סוֹד שְׁאֵין מוֹכֵן לָן, שֶׁהָרִי לְפִי הַגְּלוּי אֵינָם בְּעֲלֵי בְּחִירָה.
אֲבָל אֲנַחְנוּ, אֵין אֶתְּנוּ כְּלוּם מְזֶה וְחִלְלִילָה לָנוּ לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בָּזֶה. וְהָרִי
הַתְּנָאִים וְהָאִמּוֹרָאִים הִשְׁתַּמְּשׁוּ בְּרוֹפְאִים וּבְרַפּוּאוֹת וְלֹא הִשְׁתַּמְּשׁוּ

בזה. ואנחנו, כחנו בפה ובתחנונים לפני המקום ברוך הוא שישלח דברו וירפא".

(ב) פסק החזון איש להגאון רבי שמואל הלוי וואזנר שליט"א

ככלל התנגד רבנו ללמוד חכמת הנסתר ללא ידיעת הנגלה קדם לכן. בהזדמנות אחת התבטא במרירות כי מלמדים את חכמת הנסתר לסנדלרים ולנפחים.. ועם זאת, כשנשאל פעם על ידי הגאון רבי שמואל הלוי וואזנר שליט"א באשר ללמוד ספר הזהר למי שלא הגיע לחכמה זו, השיב: "למען הלמוד - אסור, אף כדי לדעת יראת אלקים - מתר ואף מצוה גדולה, שכן אין לה מאמרי חכמינו זכרונם לברכה המלהיבים כל כך ליראה כמו מאמרי הזהר הקדוש". רבנו הורה לשואליו ללמוד זהר בספר מוסר ואף למד בעצמו עם בן אחותו, הגאון רבי שמריהו גריינמן זכר צדיק לברכה.

בהזדמנות אחת התבטא כי בחכמת הנסתר ישנן סגיות שלמות הקשות יותר מאלו שבנגלה. הוא היה מסביר כי בשל כך נקראת חכמה זו חכמת הקבלה, שכן אין להבינה אלא בקבלה, איש מפי איש עד אליהו, או ממי שקבל מאליהו.

ג) מי היה רבו של הגר"א בחכמת הנסתר? – וכי אליהו הנביא הוא רבי רע?

כך גם ענה לגאון רבי שמואל וואזנר שליט"א, כשנשאל על ידו מי היה רבו של הגר"א בחכמת הנסתר. היה זה כשנכנס אליו פעם רבה של זכרון מאיר, הגאון רבי שמואל וואזנר. על השלחן היה מנח ספר הזהר נטול פריכה. הרב וואזנר, שהיה מקרב לרבנו, הגיב: "נראה שלומדים הרבה בספר זה..." חיוך עלה על פניו הקדושות של רבנו, ואז שאל הרב וואזנר: "מי היה רבו של הגר"א בקבלה?". למשמע השאלה השיב רבנו בנימת שאלה: "וכי אליהו הנביא הוא רבי רע?"... "אלו ידעו", הוסיף, "החסידים בדורו של הגר"א על כחו

הגדול שבחכמה זו, לא היה פרוד הלבבות שבין הכתות גדול כל כך"...

ד) ורוח ונשמה שנפחת באפנו

בהתייחסו פעם לתופעת הדבוקים המתגלגלים באדם אמר פעם רבנו משמו של מרן בעל 'חתם סופר' זכר צדיק לברכה, כי חדירת הדבוק אל תוך גופו של אדם נחשבת, אמנם, כענין רוחני גבוה הנשגב מדיעתם של רופאים, אך תוצאת הדבוק היא מחלת נפש טבעית הנתנת לאמצעי רפוי בדרך הטבע, אם רק מסכימים לכך משמים, כמו ברפואתו של שאר המחלות. דרך הוצאתו של הדבוק בהשבעות וחרמות, הנעשות על ידי יודעי ח"ן, אינה אלא סלוק הסבה הרוחני, מצב המביא ממילא לרפואתה של המחלה הנפשית הטבעית.

בהזדמנות אחרת הסביר כי אף שדבוקים וגלגולים היו נחשבים לדברים השכיחים בדורות הקודמים, אין לנו אפשרות לראות בזמננו תופעות כאלו מפני שאנו חיים בתקופה שבה הסתור פנים גדול. רבנו הוסיף לבאר כי חזון מעשה אלקי הבא לידי בטוי בהתגלות הדבוק הוא מעשה של הארת פנים הגדולה ממדותיו של דור זה.

ופעם ספר את ספורו המפלא של דבוק שהובא לפני רבה של לומז'א, הגאון רבי מלכיאל צבי הלוי טננבוים זכר צדיק לברכה, הנודע בספרו שאלות ותשובות 'דברי מלכיאל'.

ה) הדבוק משתולל בשהובא לפניו ספר הזהר שלא יכול לסבל הקדשה

היתה בו דבוק, ספר, טמאה כה גדולה, עד כי לא יכל נשוא שום דבר שבקדשה. בשהובא לפניו ספר הזהר השתולל הדבוק עד שהיה צריך שגברתנים יאחזו באיש שבו נכנס הדבוק. היה זה מפני שלא יכל לסבל את הקדשה. גם לאחר שהספר נעטף

בסדין ולא נתן היה לראותו, הרגיש הדבוק בכך והמשיך בהשתוללותו.

רבנו ספר כי רבה של לומז'א שאל את הנוכחים: "הרוצים אתם לראות דבר מענין?". הוא בקש כי יביאו לפניו ספר זהר שנדפס בדפוס אחר, שלא בקדשה כמו זה הראשון. לתדהמת כלם השתתק הדבוק ולא הגיב.

(ו) מה עשה הדבוק בשבת כשבקצה השלחן המפה נשמטה והתגלה מעט?

עוד ספר רבנו על עבדה נוספת שהיה בה כדי להעיד על מדת שקיעתו בטמאה של אותו דבוק: כאשר ראה בשבת קצה שלחן שהמפה נשמטה ממנו והוא התגלה מעט, היה הדבוק מנשק ומגפף את השלחן באותו שטח שהתגלה...

[מפאן אנו רואים, גדולים מעשי צדיקים שמדקדקים שלא תתגלה השלחן בשבת קדש, וידוע מצדיקים שאמרו, והזהירו מאד, שאם המפה נתגלה, זה בדיוק כמו שהאשה הולכת בגלוי ראש].

(ז) מערה מסתורית, בו התבודדו רבותינו רבי ישראל יעקב אלגאזי, בעל ה'קהלת יעקב', בנו המהרי"ט אלגאזי והחיד"א זכותו יגן עלינו

את בקורו הראשון בירושלים ערך רבנו בשנת ת"ש, לרגל השתתפותו בשמחת נשואי בן אחיו הבכור, הגאון רבי שלמה שמשון קרליץ זכר צדיק לברכה, בגבעת שאול. עם שבקש לשמור את בואו בסוד, פשטה השמועה על הגיעו ביום ששי כאש בשדה קוצים והמון אדם החל בנהירה לגבעת שאול. חברת 'המקשר', חברת האוטובוסים שפעלה אז בירושלים, האריכה את שעות הנסיעה ואף הוסיפה אוטובוסים נוספים.

מרגעי הנחת שידעה אז ירושלים נשתמרה תשובה שנונה אחת שענה לרבי יוסף גרשון הורביץ זכר צדיק לברכה, רבה הישיש של מאה שערים, אשר ספר לו כי לא חס על חלשתו ואף שהיתה

הנְסִיעָה כְּרוּכָה בְּמֵאמָץ רַב, הִגִּיעַ גַּם הוּא לְכַבּוּדָּהּ שֶׁל תּוֹרָה. ה'חֲזוֹן אִישׁ' - כֶּךָ מְסַפֵּר - הִגִּיב בְּהוֹמּוֹר אֶפְיִנִי מִלֹּא עֲנוּה: "נו, וְדַאי שְׁכָרוּ רַב, וְהִלֵּא אֲמָרוּ כִּי אִם חָשַׁב אָדָם לַעֲשׂוֹת מִצְוָה וְנֶאֱנָס וְלֹא עֲשָׂאָה, מַעֲלָה עָלָיו הַכְּתוּב כֹּאֲלוֹ עֲשָׂאָה"...

בְּיוֹם רֵאשׁוֹן עָשָׂה רַבֵּנוּ אֶת דְּרָכּוֹ לְרֵאשׁוֹנָה אֶל הַכֶּתֶל הַמַּעֲרָבִי. לִפְנֵי צֵאתוֹ פָּשַׁט אֶת ה'טְלִית קָטָן' שֶׁלוֹ, בְּשֵׁל סֶפֶק שֶׁלֹּא הִכְרַע אֲצֻלוֹ, אִם יֵשׁ לְקַרֵּעַ גַּם אוֹתָהּ לְמַרְאֵה עֵיר הַקֹּדֶשׁ וְהַמִּקְדָּשׁ. בְּמִקְוָמָה הִתְעַטֵּף ב'טְלִית גָּדוֹל', אֲשֶׁר אֵינָה נִחְשָׁבֶת כְּמַלְבוּשׁ וְהִיא וְדַאי לֹא בֵּת קָרִיעָה. לְאַחַר שֶׁחָלַף בְּשַׁעַר יָפוֹ קָרַע אֶת בִּגְדוֹ כְּדִין, תוֹךְ שֶׁהוּא חוֹזֵר עַל הַפְּסוּק מְסַפֵּר יִשְׁעִיהוּ: "צִיּוֹן מְדַבֵּר הִיתָה יְרוּשָׁלַם שְׁמָמָה". כְּשֶׁהִגִּיעַ אֶל הַכֶּתֶל הַמַּעֲרָבִי לֹא קָרַע שֵׁנִית. דּוּמָם עָמַד לִיד הַכֶּתֶל, דְּמַעוֹת חֲמוּת זוֹלָגוֹת מַעֲיָיו. שָׁעָה אַרְבָּעָה שָׁפַךְ אֶת תְּפִלָּתוֹ, עִם שְׁנֵהָר שֶׁלֹּא לְדַחֵק אֶת אֲצָבָעוֹתָיו בֵּין אֲבָנֵי הַכֶּתֶל, מֵתוֹךְ חֲשֵׁשׁ לְבִיָּאָה בְּמִקְצָת.

מִשָּׁם פָּנָה לְסִיּוֹר בְּעִיר הָעֵתִיקָה, בְּלוֹיֵת רַבִּי אֲשֶׁר זָלִיג מְרַגְלִיּוֹת, הַמִּקְבֵּל הִירוּשָׁלַמִי הַמְּכַרְסֵם. שָׁעָה קָלָה הִתְעַכֵּב בְּבֵית הַכְּנֶסֶת הָעֵתִיק בֵּית אֵל, מְקוֹם תְּפִלָּתוֹ שֶׁל הַמִּקְבֵּל רַבִּי שְׁלוֹם שְׂרַעְבִּי. אוֹתָהּ שָׁעָה רָחֲשׁוּ שְׁפָתוֹתָיו דְּבָרֵי תּוֹרָה. מִכָּאֵן יָצָא לְחֹצֵר וְאָף יָרַד אֶל הַבּוֹר, אֲשֶׁר מִמֶּנּוּ מַגִּיעִים לְמַעְרָה מְסֻתּוֹרֵית, מְקוֹם בּוֹ הִתְבּוֹדְדוּ לִפְנֵים חֲכָמֵי הַקְּבֵלָה 'הַמְּכַנִּים', כְּמוֹ רַבּוֹתֵינוּ רַבִּי יִשְׂרָאֵל יַעֲקֹב אֶלְגָּאזִי, בַּעַל ה'קֶהֱלֵת יַעֲקֹב', בְּנוֹ הַמַּהְרִי"ט אֶלְגָּאזִי וְהַחִיד"א. נִפְרַע עָלָיו כִּי הוּא נִרְגָּשׁ לִהְיוֹת בְּמַעְרָה שְׁבָה הִתְפַּלְלוּ קְדוֹשִׁים אֵלָּה, מִשָּׁל צְרוּפֵי הַשָּׁמַיִם שֶׁיִּחַדּוּ עוֹד מְרַחֲמִים בְּאוֹר הַמְּקוֹם.

ח) דִּנְתָּ מֶלֶךְ גֵּרָר בְּחִלּוֹם הַלֵּילָה - הַנִּפְטָר בָּא אֶל הַחֲזוֹן אִישׁ

רַק שְׁמוֹנָה שָׁנִים לְאַחַר הַסְּתַלְקוֹתוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ נִתֵּן פְּמָבִי לְסַפּוֹר שְׁלֵהֶלֶן, סַפּוֹר הַנִּחְשָׁב כְּחָרִיג וּכְיוֹצֵא דָפֶן בְּרִשְׁמִית הַסַּפּוּרִים הַמְּסַפְּרִים עַל מֶרֶן ה'חֲזוֹן אִישׁ' זָכָר צָדִיק לְבָרָכָה.

הספור עצמו התרחש תשע שנים קדם לכן, שנה קדם לפטירתו של רבנו.

וכך מספרת הדמות המרכזית שבספור המעשה, יעקב פלדמן, יליד דנילאב, כפר שבמחוז מרמרוש שבהונגריה:

בן שבע עשרה הייתי כשעזבתי את בית הורי ועקרתי ל"אלמשפיזטי", עירה הונגרית קטנה. מהר מאוד שכחתי את החנוך שקבלתי בבית. השתדלתי להסתיר את יהדותי גם מאימת הצוורים, שרדפו את היהודים, אך יכלתי להמשיך בכך עד לשנת תש"ד. אז העברתי, יחד עם אחי, לאושביץ. בנסים שרדתי את אושביץ, ממנה העברתי לטריזנשטט שבצ'כיה. בתם המלחמה שחררתי מטריזנשטט, אך נשארתי בצ'כיה עד תש"ח, השנה שבה עליתי לארץ ישראל.

כאן נתקתי סופית את כל קשרי עם הדת. לא רק שבת הייתה אצלי סתם יום של חל, עבדתי גם בראש השנה וביום הכפורים.

ט) אם לא תשוב – תמות בלא עת

הגיע ליל יום הכפורים תשי"ג. אותו לילה עבדתי כהרגלי. משנכנסתי למטתי ונרדמתי, נגלתה לפני בחלום דמותו של אבא, רבי חיים מרדכי זכרוננו לברכה. הוא היה נראה כמו בחייו, עטוף בטלית ולבוש בקיטל לבן ומצחצח. הוא קרא אלי: "חזר בתשובה, חזר לדרך שבה חנכת. אם לא תשוב - תמות בלא עת". לא שמתי לב לחלום הנורא, אך הוא חזר ונשנה משך שבוע שלם מדי לילה.

הגיע ליל שבת. עבדתי אז כמנהל המסגריה במוסד 'טיטניק' שבבראשון לציון. בשעת לילה מאחרת נכנסתי לבית קפה. לאחר שאכלתי ושתיתי חזרתי לביתי. נגשתי כדי להפעיל את מקלט הרדיו. באותו רגע שמעתי קול קורא מאחורי. הקול, שדבר באידיש, נשמע ברור: "געוואלד, דו זינדיגסט ווייטער?" ["אוי ואבוי, שוב אתה חוטא?"]. פניתי לאחורי ולחרדתי ראיתי את דמותו של אבי שנספה באושביץ. גם הפעם היה עטוף בטלית

ובקיטל. הוא המשיך בתוכחתו: "אל תחשב שזה סתם חלום. באתי להזהיר אותך שתחזור בתשובה. בשמים כבר נחרץ דינך למות" - -

נחרדתי מהמראה. דמות אבי נעלמה מיד והשלנה חזרה לחדר. אך הפחד עצר אותי. לא עשנתי ולא פתחתי את הרדיו...

במוצאי שבת כבר לא עצרתי כח והלכתי לבתי תאטראות... חזרתי הביתה. אך פתחתי את הדלת ולפני... דמות אבי. שוב עטוף בטלית וקיטל, ממש כבהקיץ. הוא התחנן אלי כי אתקן את דרכי, תוך שהוא מטעים כי זו אזהרתו האחרונה - - -

קמתי למחרת, ביום ראשון בבקר, והלכתי אל המוסף. לאחר שערכתי חלקת עבודה בין הפועלים שמתי את פני לבני ברק, אל ה'חזון איש', עליו שמעתי רבות. התכוננתי לספר לו על החלום ולבקש עצה מפיו.

"אוי ואבוי, אתה עובד בשבת, בראש השנה ואפלו ביום הכפורים, ולאביך אין מנוחה בעולם העליון. נגזרה עליו מיתת כרת". במלים אלו קדם אותי הרבי, אך עברתי על מפתן חדרו, עוד טרם פתחתי את פי...

הוא גמר את דבריו והמשיך בתנוחתו, כמו מנמנם על כסאו וראשו שעון בין שתי ידיו. עמדתי נבוך ונסער: מהיכן הוא יודע?...

כמה רגעים של מתח חלפו. הרב פתח לפתע את עיניו ואמר:

"בזכות מצוה גדולה שעשית אי פעם בילדותך יוסיפו לך במקום ימים ושנים... מעכשו תחזור למוטב ותלך בדרך הישרה, כפי שחנך אותך אביך"...

י) זכות התעסקות במת מצוה במסירות נפש

"האם זוכר אתה מצוה גדולה שעשית בנעורך", שאל אותי הרבי.

השבתתי כי אף שהייתי מחלל שבת לא עשיתי רע לאיש מעולם,
ואפלו צדקה נתתי...

אך לרבי זה לא הספיק. "זה לא מספיק", הסביר לי, "לא בשל
כך תזכה כי יקרעו את גזר דינך".

ואז נזכרתי לפתע. נזכרתי בארוע שהתרחש בהיותי כבן ארבע
עשרה, בערך. אל ביתנו הגיעה אשה שספרה כי בכפר הסמוך מטל
ילד יהודי מת. היא ספרה לאבא כי לא נמצא מי שיטפל בו כדי
להביאו לקבר ישראל. אבא שלח אותי אל הכפר כדי להסדיר את
קבורת הילד. הפעלה היתה פרוכה בסכנה של ממש. בדרך
השתוללו פורעים קוזקים. אימת מות אחזה בי כשעברתי יער שלם.
עשיתי, אפוא, את המצוה בשלמות...

למשמע הספור נענע לי ה'חזון איש' בראשו ולא הוסיף לדבר.
יצאתי מביתו, תוך החלטה לשמור תורה ומצוות בשלמות.

יא) מרן ה'סטייפלער': אל ה'חזון איש' בא נפטר מעלמא דקשוט

את הספור המרטיט רשם הרב אליעזר קליין זכר צדיק לברכה,
רבה של קהלת היראים בבאר שבע, אשר נתן לו פרסום בספרו
'קרית ארבע' שעל התורה.

"זהו ספור מפלא, הפלא ופלא, ספור נורא שכמותו לא נשמע",
הגיב לימים בהתרגשות מרן ה'סטייפלער' זכר צדיק לברכה,
כאשר הגיע הספור לאזניו.

באותו מעמד הוסיף את הסברו לתהליך המפלא של הספור:
"כידוע באו אל ה'חזון איש' נשמות. נראה שאביו של יהודי זה
בא אל ה'חזון איש' מעלמא דקשוט. הוא ספר לו על בנו ואף בקש
ממנו לתקן את בנו..."

"זהו ה'פשוט' של הספור", סים מרן ה'סטייפלער' את דבריו.

(הגדה של פסח - החזון איש)

(יב) לשון הזהר הקדוש מעורר

**לשון הזהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי חכמינו
זכרונם לברכה.**

(מעשה איש, למרן הגאון הקדוש בעל החזון איש זכר צדיק לברכה)

**(יג) המקבל המפלא רבי שאול חיים בן רבי אליהו
הכהן דוויף זכר צדיק לברכה**

**ד' טבת – יאר צייט (הילולא) דהמקבל המפלא רבי שאול
חיים בן רבי אליהו הכהן דוויף (תרצ"ג)**

הרב השד"ה (-שאול"ל דוויף הכה"ן) נודע בספרו איפה –
שלמה על האוצרות חיים. ולכבוד יום ה'יאר צייט (הילולא) נעתיק
איזה דברים מעוררים מהקדמתו לספרו:

**(יד) על ידי למוד חכמת האמת הם מתבררים יותר
ומתקרבת הגאולה**

**על ידי למוד זה של חכמת האמת מתבררים החסד
וגבורה עם הלבוש שלהם, שכל הגליות הם כדי לברר החסד
וגבורה והלבוש שלהם. ואחר שיתבררו אז יהיה השם אחד כו',
כי בגליות מצרים לא נתבררו כי אם לבוש שלהם שהם 'אֱהִי'ה
כמנין רד"ו ... ונשארו החסד וגבורה עצמם להתברר בשאר גליות,
כמבאר בספר אוצר חיים על התורה. ועל ידי למוד חכמת האמת
הם מתבררים יותר ומתקרבת הגאולה ... על ידי למוד הקבלה
עולה המלכות עד דיקנא דאריך אנפין ששם הוא שרש אדנ"י
במלואו (- תרע"א) ... ואז יהיה השם אחד ושמו אחד ביחודא שלים
דלא פסיק כמו חכמה ובינה עלאין.**

**(טו) כי מי שעוסק דוקא בנגלה ולא בזהר הקדוש נקרא
לא עבדו**

וכתב בספר הקנה הקדוש על הפסוק "ושבתם וראיתם כו'
לאשר לא עבדו", **כי מי שעוסק דוקא בנגלה ולא בזהר הקדוש**